

har forandret sig, så man er kommet i en anden situation? Men vi tror ikke, at der i en situation, hvor vi faktisk oplever en så god opgangstid, ikke skulle være plads til, at både de unge og de lidt ældre kan være på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Som hr. Ole Vagn Christensen var inde på, går vores kritik af regeringens forslag ganske rigtigt på, at vi ikke tror, man kan skaffe de arbejdspladser og uddannelsespladser, man mener at kunne skaffe. Hr. Ole Vagn Christensen har selvfølgelig ret i, at det kommer an på en prøve, hvem der får ret, og det er den ene del af det. Men det er ikke den mest alvorlige.

Den mest alvorlige del af vores kritik er, at man er ude med den store pisk, som den borgerlige regering også var ude med i 1980'erne, men som bl.a. takket være fagbevægelsens protester, som blev fulgt op af Socialdemokratiet, aldrig blev realiseret. Vores kritik går på, at man f.eks. bruger piskene over for de unge uden at give dem noget reelt, fordi 18 måneders uddannelse ikke er normalt.

Det andet er, at man siger til de mennesker, der er over 50 og havde indstillet sig på at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet: Det havde I godt nok regnet med, men det skal I ikke regne med længere, for vi laver loven om! Det er dén måde, man lovgiver på, når folk har begrundede forventninger: Man fjerner bare loven og siger til de mennesker: Vi er ret ligeglade med de retigheder, I troede, I havde, og nu skal I have nogle helt andre pligter i stedet for!

Det er tåbeligt, for det koster kun penge, og der kan ikke skaffes arbejde til de pågældende. Jeg glæder mig meget til at se om nogle få år, hvor mange 50-59-årige der er kommet ekstra i arbejde. Jeg vil gerne mødes med hr. Ole Vagn Christensen og se på den statistik om 3-4 år.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Hr. Ole Vagn Christensen indrømmer jo mere eller mindre direkte de svagheder, vi har påpeget ved lovgivningen, og siger, at så må vi kigge på dem. Jamen vi har kigget på dem! Og så er der måske nogle muligheder, siger han. Jamen mulighederne ligger der, for vi har lavet nogle ændringsforslag, der vil rette de værste brølere. Mulighederne er der, vi har kigget på dem, og der er ingen grund til ikke at bide til.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Med hensyn til at lade det komme an på en prøve læste jeg forleden, at finansministeren sagde, at der vil falde færre ud af dagpengesystemet med en 5-årig dagpengeperiode end med en 7-års dagpengeperiode. Jamen så lad det da komme an på en prøve!

Men jeg forstår bare ikke, hvorfor de arbejdsløse skal bære risikoen. Hvorfor er det altid de svageste, der skal bære risikoen? Hvorfor kan vi ikke sige: Lad det komme an på en prøve! Hvis man har ret i, at folk kommer i arbejde, inden de har været arbejdsløse i 5 år, er der jo ikke noget problem, så er det fint, og så er vi alle sammen glade, også de arbejdsløse. Men hvorfor så skære dagpengeperioden ned fra 7 år til 5 år? Det forstår jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der var et indlæg fra hr. Aage Frandsen, som snakkede om de unge og de pisk, man gav dem. Man kan selvfølgelig godt vurdere tingene på den måde, og jeg kan ikke sige til hr. Aage Frandsen: Det må man ikke! Sådan spiller klaveret jo ikke.

Men lad mig så fremføre min betragtning over det spørgsmål: Hvad sker der, hvis man overlader de unge til sig selv, efter at samfundet kun har været i stand til at give dem 26 ugers støttet arbejde? Hvad bliver situationen for de unge mennesker? Er det den situation, vi kender, hvor masser af dem er gået i stykker, fordi de troede, de var i en situation, hvor sådan set alt var velforvaret? Eller vil vi ikke komme i den situation, at de vil bebrejde samfundet, fordi det ikke gav dem nogle muligheder?

Nu lægges der op til at give dem nogle muligheder, og vi kan så diskutere, om de muligheder og hele grundlaget for dem er godt nok; det kan vi altid. Men der er dog taget fat på disse problemer, og der er lagt op til, at der også er et ansvar fra samfundets side over for den gruppe mennesker, og at der skal ske noget. Og ingen kan vel med god samvittighed sige, at de ingen interesse har for at have et medansvar for, at der kommer til at ske noget.

Hr. Frank Aaen havde spørgsmål om periodens længde. Vi kunne have gjort det samme igen. Vi kunne have ladet folk løbe linen ud og bagefter sagt, at nu havde vi intet ansvar, og nu behøvede vi bare den elastik. Nu siger vi i stedet: Der er en 5-års-periode, og der er en ind-